

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1196

гр. В., 23.03.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – В., IV СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Константин Д. Иванов

Членове: Златина Ив. Кавърджикова
Мая Недкова

като разгледа докладваното от Константин Д. Иванов Въззивно частно гражданско дело № 20233100500455 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е образувано по частна жалба с рег. № 7961/01.02.2023 год. (именувана „молба“), допълнена с молба и жалба към нея с рег. № 9118/06.02.2023 год., подадени от М. В. И. от с. К., община Д. против Определение № 462/12.01.2023 год. постановено по гр. дело № 15061/2022 год., с което е прекратено производството по цитираното гражданско дело поради недопустимост на предявения иск.

В жалбата са наведени оплаквания, че определението е неправилно и незаконосъобразно.

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт (определение, преграждащо по – нататъшното развитие на делото) и е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна, като съображенията за това са следните:

Производството по гр. дело № 15061/2022 год. по описа на РС-В. е образувано по искова молба рег. № 2015/15.11.2022 г. , уточнена с с молба с рег. № 8302/30.11.2022 г. и с молба рег. № 2015/ 11.01.2023 год. по рег. на РС-В., подадена от М. В. И. от с. К., община Д. срещу Частен съдебен изпълнител Н. Г. с рег. № 716 с район на действие района на ОС-В..

Наведени са твърдения, че ищецът М. И. е длъжник по изп. дело № 20187160401156 по описа на ЧСИ Н. Г.. Изпълнителното производство по цитираното изпълнително дело било образувано по искане на вискателя Община В. и с правно осн. чл. 106 /107 ДОПК, № АУ – 1411-1 , издаден на 10.2.2017 г., с покана за доброволно плащане от 30.07.2018 г. и с посочен в поканата размер на задължението 918, 93 лева. Ищецът твърди, че не е получавал съобщение за съставения акт, не е обжалвал, но акта бил основание за принудително събиране на публичното му задължение, съгл. чл. 201, ал. 1

т. 3 ДОПК. Получаване на акта било отказано на ищеца от публичния изпълнител в Общината, но по настояване на публичния изпълнител, ищецът платил атакуваното задължение в общинската каса. Твърди се още, че по изпълнителното дело ЧСИ Н. Г. нарушил нормите на чл. 433, ал. 1, т. 6 ГПК, като запорирал сметките на ищеца и вземанията му за трудово възнаграждение, без да спази нормата на чл. 512, ал. 1 и ал. 2 ГПК и чл. 446, ал. 1 ГПК. Наведени са и твърдения, че на 10.06.2022 г. взыскателят уведомил писмено ЧСИ за прекратяване на изпълнението, но в нарушение на чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК изпълнението не било прекратено, като ЧСИ изпратил до работодателя на ищеца съобщение за наложен заповор върху трудовото му възнаграждение, по което били удържани 362, 89 лв. за м. юли; 355, 63 лв. за м. август и 73 лв. за м. септември, а на 31.08.2022 г. ЧСИ уведомил ищеца, че е наложил и заповор върху пенсията му. Твърди още, че ответникът ЧСИ Н. Г. продължава принудителното изпълнение срещу него без изпълнително основание по делото и без право по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК, както и че ищецът, в качеството си на длъжник по изпълнението, търпи изпълнение при настъпила двугодишна давност за принудително изпълнение по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК (3 години, 11 месеца и 16 дни от последното изпълнително действие) и при удовлетворено вземане и прекратено материално отношение с взыскателя, както и след отправено от взыскателя до ЧСИ писмено искане за прекратяване на изпълнителното производство.

При така наведените твърдения са отправени следните искания, уточнен с молбата от 11.01.2023 год.: да се установи в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че принудителното изпълнение от ответника срещу длъжника е без право. Изрично е пояснено в цитираната уточнителна молба, че имуществени и неимуществени вреди, настъпили от изпълнение без право, техния размер и срокове на възникване, не са предмет на настоящия иск. По - натакък в цитираната молба, в пункт I V от същата, озаглавен „Петитум“, ищецът е поискал от съда да се установи, че наложените от ответника с образуването на изпълнителното дело заповори върху банковите му сметки и върху трудовото му възнаграждение са погасени по закон, съгласно ТР № 2/2013 на ОСГТК на ВКС и продължаващото върху тях изпълнение е без правно основание. Поискал е също да се установи в отношенията между страните, че ответникът ЧСИ Н. Г. продължава без право изпълнението, след отправено до ЧСИ писмо от взыскателя за прекратяване на принудителното изпълнение.

С обжалваното определение съдът е прекратил производството, като е приел, че е сезиран с недопустим иск. Изложил е съображения относно предвидените в ГПК способи за защита на длъжника против незаконно принудително изпълнение – чрез иск и жалба. Посочил е, че защитата срещу изпълнението чрез предявяване на иск може да се осъществи само ако законодателят е предвидил предявяване на специален иск при наличието на специални предпоставки – визирал е иска по чл. 439 ГПК, но от твърденията на ищеца не може да се приеме, че съдът е сезиран с такъв иск, доколкото твърдения, които да обосноват извод, че ищецът оспорва вземането на взыскателя, няма наведени, а освен това искът по чл. 439 ГПК се насочва

срещу взыскателя. Няма и твърдения, които да сочат на иск по чл. 441 ГПК, доколкото ищецът изрично е заявил, че не търси обезщетение за вреди, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. Прието е, че в случая ищецът търси защита срещу твърдяна процесуална незаконосъобразност на принудителното изпълнение – твърдения за продължаващо принудително изпълнение при осъществени факти, обуславящи прекратяването му – чл. 433, ал. 1, т. 2 и т. 8 от ГПК, която защита не може да бъде реализирана по исков ред с предявяване на иск против съдебния изпълнител, а по реда на глава тридесет и девета от ГПК. Приел е също, че искът е неподустим и поради липса на правен интерес, тъй като предявеното пред съда искане, по начина по който е формулирано, не би могло да рефлектира върху правната сфера на ищеца и да изпълни функцията на исковия процес на защита и санкция, поради това, че при наличието на елементите от фактическия състав на нормата на чл. 438, ал. 1, т. 8 ГПК, правните последици на изтеклата давност за принудително изпълнение (т. нар. „перемпция“) и прекратяването на изпълнителното производство настъпват по силата на закона.

При тези данни настоящият състав намира, че определението е правилно.

От наведените от ищеца твърдения в първоначалната и уточняващите я молби, следва, че същият търси защита срещу твърдяна процесуална незаконосъобразност на воденото против него принудително изпълнение – наведените твърдения са за продължаващо против него принудително изпълнение, въпреки осъществени факти, обуславящи прекратяването му – изтекла давност за принудително изпълнение по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и въпреки писменото искане на взыскателя, отправено до съдебния изпълнител, за прекратяване на изпълнителното производство – чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК. Защитата на длъжника срещу твърдяната процесуална незаконосъобразност на принудителното изпълнение се реализира по реда на Глава тридесет и девета от ГПК – чрез жалба по реда на чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК срещу евентуален отказ на съдебния изпълнител да прекрати изпълнителното производство. Защита по исков ред чрез предявяване на иск против съдебния изпълнител, извън случаите на чл. 441 ГПК, какъвто не е настоящият случай, не е предвидена.

В обобщение обжалваното определение е правилно, а частната жалба против него – неоснователна и същата следва да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частната жалба с рег. № 7961/01.02.2023 год. (именувана „молба“), допълнена с молба и жалба към нея с рег. № 9118/06.02.2023 год. по рег. на Рс-В., подадена от М. В. И. от с. К., община Д. против Определение № 462/12.01.2023 год. постановено по гр. дело № 15061/2022 год., с което е прекратено производството по цитираното

гражданско дело поради недопустимост на иска.

Определението подлежи на обжалване с частна касационна жалба при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК пред ВКС на РБ в едноседмичен срок от връчването му на страната.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____